

HỒI THỨ 34

NGÓ VẾT SẼO HÀO KIẾT THẤT KINH

Từ Văn hỏi :

- Ý các hạ thực tình muốn mưu đồ chuyện gì ?

‘Khách qua đường’ đáp :

- Ô hay ! Lão phu chẳng đã nói hai ba lần là có chuyện trao đổi.

Từ Văn ngập ngừng :

- Sao các hạ khéo biết mà đến đây...

‘Khách qua đường’ đáp :

- Thiên hạ có lắm chuyện lạ kỳ. Người võ lâm mà mắt không tinh, tai không tỏ thì còn qua lại giang hồ thế nào được.

Từ Văn động tính hiếu kỳ, đổi giọng nói :

- Các hạ thử nói cuộc trao đổi thế nào.

‘Khách qua đường’ vẻ mặt âm trầm, da mặt hơi rung động nhãn nhéo, cất giọng khác thường hỏi :

- Người còn nhớ chuyện mất vật chăng ?

Từ Văn động tâm hỏi :

- Mất vật ư ?

- Đúng rồi ! Lão phu tin rằng ngươi rất cần lấy về.

Từ Văn làm bộ hững hờ hỏi :

- Vật đó là vật gì ?

‘Khách qua đường’ đáp :

- Một tín vật khắp hai miền Nam Bắc sông Hoàng Hà, tức là chiếc vòng tay ngọc.

Từ Văn nghe nói, mạch máu chạy rần rần, mặt lộ sát khí run lên nói :

- Úi chà ! Té ra người cướp vòng tay ngọc lại là các hạ. Thật là đi rách đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Các hạ đã dám đem tang vật lấy cắp ra làm vật trao đổi...

‘Khách qua đường’ cười khẩy một tiếng, ngắt lời :

- Địa Ngục Thư sinh ! Khoan đã ! Đừng hung hăng vội ! Nếu ngươi tưởng lấy lại được thì là ngươi làm to.

Từ Văn trở vào mặt ‘Khách qua đường’ nói :

- Chẳng những tại hạ phải lấy nguyên vật về, mà còn muốn lấy cả cái đầu trên cổ các hạ nữa. Đó chính là vật trao đổi để lấy lại vòng tay.

‘Khách qua đường’ cười lạt hỏi :

- Liệu ngươi làm được thế chăng ?

Từ Văn đáp :

- Sự thực sẽ trả lời các hạ.
- ‘Khách qua đường’ thản nhiên nói :
- Người hãy thử đi coi !

Từ Văn lại buông Phương Tử Vi ra lần nữa. Chàng vung chưởng nhằm ‘Khách qua đường’ đánh tới nhanh như điện chớp.

‘Khách qua đường’ rung mình một cái đã tung mình ra xa ngoài ba trượng. Kinh công mau lẹ này chẳng kém gì Diệu Thủ tiên sinh. Thân pháp lão đã tựa hồ ma quỷ, lão lại không sợ độc thủ, và lại dám nói trắng ra chính mình lấy vòng tay ngọc thì đúng là một tay đao để.

Từ Văn đánh sảy một đòn càng tức giận như người điên. Chàng vọt mình tới phóng liền ba chưởng.

‘Khách qua đường’ xuyên qua luồng kinh khí mà ra không bị thương tổn gì và biến đổi liền ba lần vị trí.

Thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đứng ngây người ra như tượng gỗ tựa hồ những việc bên ngoài không liên quan gì đến nàng.

- ‘Khách qua đường’ xua tay nói :
- Địa Ngục Thư sinh ! Người còn đánh nữa là lão phu đi ngay.

- Từ Văn nghiêng răng hỏi :
- Liệu các hạ có đi được không ?

‘Khách qua đường’ cười đáp :
- Người đừng nói đùa. Nếu đánh thì lão phu có phải tiếp mười chưởng của người cũng chẳng thấm gì. Còn chạy thì người khó mà ngăn cản được.

Từ Văn biết lão nói vậy là đúng sự thật. Cứ coi thân pháp lão né tránh, cũng đủ biết lão muốn bỏ đi chẳng khó khăn gì.

- Từ Văn thở hồng hộc hỏi :
- Các hạ muốn điều kiện gì ? Nói đi !

‘Khách qua đường’ đáp :
- Dễ lắm ! Người giao thị cho lão phu thì lão phu trả lại vòng tay cho người. Như vậy người có mất mát gì đâu ?

- Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :
- Các hạ muốn lấy Phương cô nương ư ?
- Đúng thế !
- Sao tại hạ phải giao cô ta lại cho các hạ ?

- ‘Khách qua đường’ tức mình nói :
- Lão phu đã bảo để đánh đổi lại vật đã mất kia.

Phương Tử Vi tức giận trừng mắt nhìn ‘Khách qua đường’, nhưng không nói gì.

Từ Văn rất nóng lòng lấy vòng tay ngọc về, nhưng khi nào chàng lại đem Phương Tử Vi làm vật đánh đổi. Chàng tự vấn tâm :

- Lão ra điều kiện bất cặn nhân tình này là có ý gì ?

Rồi chàng hỏi :

- Các hạ tính vậy là nghĩa làm sao ?

'Khách qua đường' vẫn cất giọng đều đều đáp :

- Vừa rồi ngươi muốn giết thị. Nếu ngươi giao thị lại cho ta thì cũng chẳng mất mát gì mà còn có lợi.

Từ Văn kinh hãi nghĩ thầm:

Đối phương kiếm được mình đã là một chuyện lạ. Bây giờ lão đưa ra điều kiện này lại càng lạ hơn.

Chàng rất ngạc nhiên về chuyện Phương Tử Vi không hẹn mà gặp. Điều kiện 'Khách qua đường' đưa ra dường như vừa mới khởi điểm chứ không phải sắp đặt từ trước khiến chàng phải sửng sốt. Chàng tự hỏi :

- Sao lại thế được ? Sao lão biết mình và Phương Tử Vi lại chạm trán nhau ở chốn này ? Sao lão lại còn biết rõ cả Phương Tử Vi là kẻ thù của mình ?

Cứ hiện tình mà đoán, Từ Văn chắc đối phương đã theo dõi chàng từ trước. Lão nấp trong bóng tối để dòm ngó mọi biến chuyển rồi tự nhiên nảy ra chủ ý này. Chàng nghĩ mãi mà không hiểu tại sao lão lại lấy Phương Tử Vi để trao đổi vòng tay ngọc.

Từ Văn quay lại nhìn Phương Tử Vi đang đứng ngẩn người ra, chàng hỏi :

- Lão là ai vậy ?

Phương Tử Vi lạnh lùng đáp :

- Ta không quen biết lão.

Từ Văn rất lấy làm quái dị về thái độ của Phương Tử Vi. Nàng tựa hồ như người thất thần. Cả đến vấn đề sinh tử, thiết thân nàng cũng không để ý.

'Khách qua đường' lại giục :

- Địa Ngục Thư sinh ! Ngươi đã quyết định xong chưa ?

Từ Văn quay lại hỏi :

- Các hạ muốn lấy cô ả là vì mục đích gì ?

'Khách qua đường' hững hờ đáp :

- Cái đó ngươi bất tất phải hỏi làm chi.

Từ Văn nói :

- Vậy tại hạ nói cho các hạ hay là không được đâu.

'Khách qua đường' hỏi lại :

- Ngươi không muốn lấy vòng tay ngọc về ư ?

- Sao lại không ?

- Vậy chúng ta một bên giao vật, một bên giao người đi !

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Tại hạ không có quyền đem người ta để đổi lấy vật của mình.

'Khách qua đường' hất hàm hỏi :

- Nhưng ngươi đã lọt vào tay người rồi thì sao ?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Đó lại là chuyện khác.

‘Khách qua đường’ lấy vòng tay ngọc trong bọc ra cầm tay lắc mấy cái tựa hồ để coi trọng lượng. Đoạn lão lại cất lệ vào bọc.

Từ Văn ngó thấy thì quả nhiên là chiếc vòng tay mà Tướng Minh Châu đã tặng cho chàng. Chàng tức giận tưởng chừng như thất khiếu đều bốc khói lên. Đột nhiên chàng vung chưởng quét ngang. Phát chưởng này nhanh như tia lửa loé ra với một luồng kinh lực mãnh liệt ghê gớm khiến người ta phải lẽ lười.

‘Khách qua đường’ né tránh hơi chậm một chút, liền bị luồng kinh phong xô đẩy loạng choạng người đi.

Từ Văn đang cơn tức giận đến cực điểm. Một chưởng vừa phóng ra, chưởng thứ hai liền nối tiếp đánh tới.

‘Khách qua đường’ vung chưởng chống đỡ. Kinh phong rít lên khủng khiếp. Tiếp theo là một tiếng rên ư ử. ‘Khách qua đường’ phải lùi lại đến bảy tám bước...

Từ Văn đánh ra hai phát chưởng chiếm được thượng phong, khi nào chàng chịu nói tay. Chàng sẵn lại chụp vào trước ngực đối phương nhanh như chớp.

Bây giờ ‘Khách qua đường’ mới bộc lộ công phu về thân pháp kinh người. Lão trượt mình đi như cá lượn, lẹ như thỏ rừng, chập chờn như ma quỷ thoát ra khỏi chỉ ảnh của Từ Văn. Tiếp theo là một tiếng la hoảng. Phương Tử Vi bị lão cấp trong tay rồi.

Biến diễn này ra ngoài sự tiên liệu của Từ Văn. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra.

‘Khách qua đường’ dương dương đắc ý nói :

- Địa Ngục Thư sinh ! Thế là ngươi mất khoản trao đổi rồi nhé !

Từ Văn điên tiết rít lên :

- Ngươi tưởng bình yên mà chạy thoát được ư ?

‘Khách qua đường’ cười khẩy đáp :

- Đại khái cái đó không thành vấn đề.

- Ngươi thử chạy đi coi.

‘Khách qua đường’ cấp Phương Tử Vi đột nhiên băng mình đi !...

Từ Văn cũng vọt lên trước đón đầu, thuận thế vung chưởng phóng ra.

‘Khách qua đường’ bị bức bách phải trở lại chỗ cũ.

Từ Văn đứng cách lão không đầy tám thước.

‘Khách qua đường’ cất giọng lạnh như băng nói :

- Nếu ngươi còn ra tay thì thị sẽ chết trước.

Từ Văn quát lên :

- Cả ngươi cũng đừng hòng sống. Nếu ngươi tay không thì họa may còn có cơ hội thoát chạy được. Bằng vẫn cấp người thì quyết không chạy thoát đâu.

Đó là sự thực. ‘Khách qua đường’ thân pháp có cao hơn Từ Văn một chút, nhưng công lực lại kém chàng đến một vài thành. Nếu lão cấp Phương Tử Vi thì thân pháp dĩ nhiên bị giảm sút. Hơn nữa cánh tay bị hạn chế thì chạy thoát thế nào được.

‘Khách qua đường’ ngần ngừ hỏi lại :

- Người có muốn thị khỏi chết không ?

Từ Văn đáp :

- Về điểm này người bất tất phải suy nghĩ cho ta.

‘Khách qua đường’ nói :

- Đó là người tự dối lòng. Người đã chẳng muốn đem thị trao đổi lấy vòng tay thì đủ biết người coi thị nặng hơn nhiều.

Từ Văn ngắt lời :

- Người lầm rồi ! Ta có thể giết nàng đứng trên lập trường ân oán. Nhưng đem nàng đổi lấy vòng tay ngọc thì lại là hành vi của kẻ vô sĩ, nên bản nhân không thêm làm.

‘Khách qua đường’ nói :

- Địa Ngục Thư sinh ! Mấy câu đó người nói nghe được, nhưng người đừng hòng bịt mắt lão phu. Người cần thị sống để vặn hỏi thị nói rõ gốc ngọn kẻ thù, có đúng thế không ?

Từ Văn ngấm ngầm kinh ngạc. Chàng biết lão thất phu này ròm rỏ đã lâu, nên những câu đối thoại giữa chàng và Phương Tử Vi lão đều nghe lỏm hết. Chàng nghĩ thế rồi lạnh lùng đáp :

- Kể ra cũng đúng, nhưng bản nhân có thể hỏi người khác để đạt mục đích.

Lão già cười lạt nói :

- Dù sao cũng không tiện bằng hỏi chính thị. Có phải thế không ?

Từ Văn quát lên :

- ‘Khách qua đường’ ! Buông tha nàng ra !

‘Khách qua đường’ hỏi :

- Người tưởng ta chịu làm thế ư ?

- Lão không làm thế cũng không xong.

‘Khách qua đường’ xẵng giọng hỏi :

- Lão phu không tha thì sao ?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Thì lão sẽ bỏ xác đương trường.

‘Khách qua đường’ bị giọng nói cả quyết của Từ Văn làm cho rung động. Lão trầm mặc một lúc rồi hỏi :

- Địa Ngục Thư sinh ! Kể ra lão phu nắm được thị là không cần phải trao đổi. Nhưng lão phu cũng trả lại vòng tay thì người tính sao ?

Từ Văn động tâm, nhưng rồi chàng nghĩ lại :

- Vòng tay là chuyện nhỏ, báo thù là việc lớn. Đây là cơ hội duy nhất ngay trước mắt để có thể điều tra, không nên bỏ lỡ. Đồng thời lão nhất quyết đòi Phương Tử Vi, thì hiển nhiên trong lòng có âm mưu bất trắc. Nếu chính mình giết Phương Tử Vi thì chỉ là chuyện báo thù, nhưng để nàng lọt vào tay người thần bí là trái với truyền thống của võ đạo.

Chàng nghĩ vậy liền cương quyết đáp :

- Không được !

‘Khách qua đường’ cất giọng cười the thé hỏi :

- Địa Ngục Thư sinh ! Lão phu mà muốn bóp chết thị thật dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu lão phu làm thế thì người được lợi gì ?

‘Khách qua đường’ ra chiêu này quả là lợi hại. Nếu đối phương thực tình muốn giết Phương Tử Vi rồi giũ áo trốn đi thì mất cả người lẫn vòng tay. Nhưng Từ Văn chắc lão chỉ có ý bắt sống Phương Tử Vi đem đi để có chuyện mưu đồ ghê gớm, tất lão không giết nàng.

Chàng nghĩ vậy liền lạnh lùng nói :

- Lão mà giết nàng thì ta sẽ giết lão. Kết quả là thế đó !

‘Khách qua đường’ hỏi :

- Nếu người không giết được lão phu thì sao ?

Từ Văn đáp :

- Lão có trốn cũng chẳng được bao lâu rồi tất bị bắt.

‘Khách qua đường’ nói :

- Cái đó chưa biết đâu.

Từ Văn tức giận thét lên một tiếng rồi vươn tay ra chụp.

‘Khách qua đường’ né tả tránh hữu. Từ Văn vẫn tấn công ráo riết. Chàng chụp luôn hết chiêu này sang chiêu khác.

‘Khách qua đường’ trong tay nắm giữ Phương Tử Vi thành ra thân pháp bị ảnh hưởng rất nhiều.

‘Roạt’ ! Tấm khăn đen trùm trên đầu ‘Khách qua đường’ bị móc đứt, rớt xuống.

Từ Văn bật tiếng la hoảng :

- Trời ơi !

Chàng lùi lại liền mấy bước, tưởng chừng như gặp phải tà ma quỷ quái, khiếp sợ không bút nào tả xiết.

Trên tai bên phải ‘Khách qua đường’ lộ ra một vết sẹo. Vết sẹo này chàng đã in sâu vào tâm khảm. Trong đầu óc chàng lập tức hiện lên hình ảnh người che mặt mặc áo cẩm bào.

Người che mặt mặc áo cẩm bào, hán tử mặt đen và ‘Khách qua đường’, cả ba người chỉ là một.

Từ Văn tự hỏi :

- Hắn không chết ư ? Thế thì hai người mặc áo cẩm bào chính mình đã ra tay mai táng, một người là phụ thân còn người nữa là ai ? Chẳng lẽ còn người che mặt mặc áo cẩm bào thứ ba nữa ?

Chàng nhớ lại phụ thân và người kia bị chết, đầu óc đã vỡ tan, không trông rõ mặt mũi, người chết đó dĩ nhiên không sống lại được...

Mấy nghi vấn khác lại quay lộn trong đầu óc chàng.

- Đối phương mạo xung làm phụ thân đã mấy lần toan hạ sát mình vì lẽ gì ? Đối phương quyết chí bắt Phương Tử Vi đem đi để làm gì ?

Từ Văn cố gắng trấn tĩnh tâm thần. Chàng đảo mắt nhìn ra lại giật nảy mình lên vì ‘Khách qua đường’ và Phương Tử Vi vừa ở trước mắt chàng bây giờ không thấy tông tích đâu nữa. ‘Khách qua đường’ đã thừa cơ lúc chàng kinh ngạc thất thần, biến mất rồi.

Từ Văn buột miệng rít lên như người điên :

- Hắn là ai ? Hắn là ai ?

Biến diễn không những ly kỳ mà còn rất đáng sợ. Trong vụ này, dường như có chuyện gì ẩn bí phi thường, và là một chuyện bí ẩn khó lòng phanh phui ra được.

Từ Văn suy nghĩ :

- Hành vi quỷ quái của đối phương đã thần sầu quỷ khốc. Hắn lại biến đổi diện mạo luôn. Thân pháp hắn lại càng khủng khiếp nữa...

Từ Văn bất giác liên tưởng đến Diêu Thủ tiên sinh, thân pháp và thuật dịch dung của Diêu Thủ tiên sinh đã thành độc đáo trên chốn giang hồ. Lão lại không sợ chất kịch độc ‘Vô Ảnh Tội Tâm Thủ’. Chàng lẩm bẩm :

- Có lẽ đúng hắn. Vì trừ hắn ra không còn ai có những đặc điểm tương đương. Cả đến Thất Tinh Cố Nhân, không chừng cũng là hắn cải trang.

Chàng lại tự nhủ :

- Vụ bí mật này, không khám phá ra không xong. Nếu không giải quyết được vụ này thì mình chẳng có lúc nào bình yên cả. Chẳng sớm thì muộn sẽ bị mất mạng về tay lão.

Căn nhà quỷ quái ở thành Chính Dương mà Thiên Đài Ma Cơ đã cho chàng hay là chỗ ẩn nấp của Diêu Thủ tiên sinh. Chàng nhớ cả Thiên Đài Ma Cơ nói lão có một vợ một con trú ngụ tại đó.

Lần trước nếu đối phương không hóa trang làm thầy lang dạo, thì không chừng chàng đã khám phá ra rồi. Từ đây lên núi Đồng Bách và vào thành Chính Dương đều tiện đường. Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định đến thành Chính Dương trước, tìm Diêu Thủ tiên sinh để phanh phui ra vụ bí ẩn đáng sợ này. Chàng ra khỏi khóm trúc, trở về đường quan lộ.

Bỗng một bóng người chạy tới trước mặt bật tiếng la :

- Ô kìa !

Bóng người dừng bước. Từ Văn nhìn rõ là Thái Y La Sát, một trong Võ lâm Song Quái. Luồng sát khí lại nổi lên trong đầu óc chàng.

Đối phương đã tự xưng là khách của Hội Vệ Đạo, thì dĩ nhiên cũng là một kẻ thù của chàng. Hồi sinh tiền, phụ thân chàng đã dặn hành động báo thù bằng cách tiêu diệt dần mòn. Hễ giết được một người, là giảm bớt đi một phần trở lực...

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Thái Y La Sát đã lên tiếng :

- May lại được gặp tiểu hữu đây.

Từ Văn cố ý niềm nở hỏi lại :

- Thật là may mắn. Tiền bối đi đâu vậy ?

Thái Y La Sát đáp :

- Trời ơi ! Đi kiếm con nha đầu bướng bỉnh đó.

Con nha đầu mụ nói đây dĩ nhiên là thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi không còn nghi ngờ gì nữa.

Từ Văn buột miệng hỏi lại :

- Phải chăng tiền bối nói về Phương cô nương ?

Thái Y La Sát hơi ngạc nhiên đáp :

- Chính phải ! Chẳng lẽ tiểu hữu đã gặp y ?

Từ Văn nói :

- Vừa mới gặp đây.

- Y đi đâu rồi ?

- Đã bị người bắt đi.

Thái Y La Sát lộ vẻ kinh hãi hỏi :

- Ai bắt y đem đi ?

Từ Văn đáp :

- Một người tự xưng là ‘Khách qua đường’.

Thái Y La Sát ngơ ngác hỏi lại :

- ‘Khách qua đường’ ư ?... Lai lịch y thế nào ?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không biết.

Thái Y La Sát lại hỏi :

- Con nha đầu lại chịu theo hấn ư ?

Từ Văn đáp :

- Không chịu cũng chẳng được. Cô không phải là đối thủ với hấn mà còn kém xa lắm.

Thái Y La Sát chau mày hỏi :

- Tiểu hữu cũng không địch nổi hấn ư ?

Từ Văn ngẩn ngơ một chút rồi lạnh lùng đáp :

- Cái đó chưa rõ.

- Vậy tiểu hữu đứng nhìn để mặc cho người ta bắt y đem đi hay sao ?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ đã hết sức, nhưng việc thiên hạ thường không theo ý người.

Thái Y La Sát nói :

- Nếu vậy thì cái ngoại hiệu ‘Khách qua đường’ kia không thể tin được.

- Dĩ nhiên là thế.

- Hời ôi ! Con nha đầu này tệ quá ! Y bướng bỉnh vô cùng ! Cái thằng mặt chuột đó đáng chết đến trăm lần mới phải.

Từ Văn hỏi :

- Ai vậy ?

Thái Y La Sát đáp :

- Thằng con Tụ Bảo Hội chủ là Lục Quân.

Trong tiềm thức Từ Văn nổi lên một cảm giác kỳ dị. Chàng hỏi vặn :

- Gã họ Lục đó làm sao ?

Thái Y La Sát đáp :

- Thằng mặt chuột đó chỉ vì Thạch Phật mà quyết tâm thi hành những thủ đoạn đê hèn làm cho y mê loạn tâm thần, nói chỗ dấu kín Thạch Phật cho gã biết. Vậy mà y vẫn chưa tỉnh ngộ, cam tâm để gã trêu cợt.

Con người ta quả là một giống động vật rất kỳ quái. Khi đã mê cái gì là không tìm hiểu nữa. Phương Tử Vi chẳng có lòng yêu Từ Văn chút nào, mà chàng vẫn để hết tâm ý vào nàng. Bây giờ sự thực lại chứng minh hai bên là kẻ thù chẳng đội trời chung. Thế mà Từ Văn vừa nghe nói Phương Tử Vi đã bị lừa gạt mà vẫn say mê luyện ái Lục Quân, thì lòng chàng lại không tự chủ được, nổi ý hờn ghen. Đó là nhược điểm của con người. Khi mình đã thích cái gì mà không lấy được, thì không cam lòng để cho kẻ khác lấy mất. Thiên Đài Ma Cơ thiết tha yêu chàng thì chàng lại chẳng động tâm.

Thái Y La Sát lại hỏi :

- Động cơ nào đã thúc đẩy ‘Khách qua đường’ bắt con nha đầu chạy đi ?

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không biết.

Thái Y La Sát không để ý đến thần sắc Từ Văn đang nổi sát khí. Mụ cất giọng trầm trọng nói :

- Trước kia bọn giang hồ biết y giữ bí mật về Thạch Phật, nên họ truy tìm y vì mục tiêu đó. Bây giờ Thạch Phật đã bị người lấy mất rồi. Y là đứa con gái không còn ràng buộc vào giá trị nào nữa, thì kẻ cướp y phần lớn là vì nhan sắc.

Từ Văn nghe tới đây càng chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Rất có thể như vậy. Nếu thế thì mình cũng rất ân hận. Thù oán là một chuyện, nàng ở trong tay mình bị cướp đi lại là một chuyện khác. Một thiếu nữ đẹp như thiên tiên mà bị ác nhân dày vò thì nỗi tủi nhục khó lòng tưởng tượng được...

Từ Văn nghĩ tới đây, ý chí phục thù đang mãnh liệt tạm thời bị nhạt đi. Chàng buột miệng nói :

- Có thể như vậy.

Thái Y La Sát hồi hả nói :

- Xin kiếu !

Rồi băng mình vọt đi.

Bản tâm Từ Văn muốn chặn mụ lại, nhưng chàng không cử động, để mặc cho đối phương chạy đi, vì chàng biết Thái Y La Sát vì chuyện Phương Tử Vi bị cướp đi mà phải có hành động khẩn cấp. Nếu nhân chuyện này mà mụ tra hỏi ra được gốc ngọn

‘Khách qua đường’ thì đối với chàng cũng là có ích chứ chẳng hại gì. Đồng thời chàng đỡ bị lương tâm cắn rứt.

Từ Văn ngấn người ra một lúc rồi tiếp tục thi hành quyết định trước, chạy đến thành Chính Dương.

Vào khoảng giờ Thân ngày thứ năm, Từ Văn tới nơi. Chàng thấy trời hazy còn sớm, chưa tiện hành động, lại sợ hành tung bị lọt vào mắt đối phương thì khó bề khởi sự. Chàng liền không vào thành ngay, mà đi quanh ra một tòa thị trấn nhỏ cách thành độ mấy dặm. Chàng vào quán nghỉ ngơi, ăn uống và chuẩn bị để canh một sẽ bắt đầu hành động.

Từ Văn vào quán rửa mặt xong, gọi lấy rượu nhắm rồi một mình ngồi ăn uống.

Đang lúc chàng uống rượu, bỗng thấy điểm tiểu nhị đẩy cửa bước vào nói :

- Thưa tướng công ! Có một người khách nhờ tiểu nhân đưa bức thơ này vào.